

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1660/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драгош Петрашиновић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Павловић, адвокат из ... и малолетне ВВ из ..., коју заступа законска заступница, мајка ГГ из ..., ради рушљивости завештања, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 599/21 од 10.08.2021. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 599/21 од 10.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 599/21 од 10.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П 211/19 од 24.06.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да писмено завештање пред сведоцима сада пок. ДД бивше из ..., сачињено дана 14.07.2016. године, а проглашено на записнику 22.02.2017. године у предмету Основног суда у Трстенику I О 708/16 не производи правно дејство, што су тужени дужни признати даном правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се утврди да писмено завештање пред сведоцима сада пок. ДД бивше из ... сачињено 08.07.2016. године, а проглашено на записнику 22.02.2017. године, у предмету Основног суда у Трстенику I О 708/16 не производи правно дејство, што би тужени били дужни признати даном правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, тужени ББ је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.623,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 599/21 од 10.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужени у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Приложена сентенца из одлуке Врховног суда Србије Рев 5593/98 од 13.05.1999. године, изражава становиште да сведок при прављењу писменог тестаментa пред сведоцима може бити и лице које га је написало и када његово својство сведока није назначено, уколико је било присутно предузимању прописаних правних радњи од стране завештаоца, а затим тестамент потписало. У питању је одлука којом се укидају нижестепене пресуде због непотпуно утврђеног чињеничног стања управо у погледу наведених битних чињеница. Отуда указивање у ревизији да је адвокат који је написао завештање могао бити сведок завештања у конкретном случају, не указује на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, већ само на другачије чињенично стање које је утврђено у поступку. Међутим, у ревизијском поступку се не могу расправљати чињенична питања, нити се посебна ревизија може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања по члану 407. став 2. ЗПП, нити због битних повреда одредаба парничног поступка на које се указује делом навода о неправилностима у поступку.

На основу члана 404. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 22.05.2017. године, а означена вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић